

KRISTUS KRÁL

Bratři a sestry, slavnost Ježíše Krista Krále nám říká, že království Kristovo už začalo být skutečností mezi námi a už začalo být realitou v lidské duši, už v nás roste, pulzuje a zpívá!

A když se na světě dějí takové přeměny, když Duch Svatý takřka před našima očima obnovuje tvář země, a vane prostorem, kde bychom ho nejméně čekali, a vyhlazuje lidem staré vrásky a vrací jim naději na nové časy, podívejme se, co bychom pro Království Kristovo měli dělat my. Pan kardinál Tomášek nám kdysi řekl, že máme být dobrými a ještě lepšími křesťany. To je i ta jeho touha po duchovní a mravní obrodě českého národa i prostřednictvím přímluvy našich světců. To svatí se k nám vrací a vede je naše milá princezna Anežka, kterou jsme svatořečili po 700 letech a která je tou líbeznou lilií, spanilou chudobkou, trávničkem věčně se zelenajícím. Ona je naší věrnou pokorou před tváří Boží, je nádherou, kterou zná jen Bůh. A je také léčivou bylinkou v údolí stínů a zlatohlavem podaným pro pomoc nemocným. Je odporem proti nehodným králům a vládcům země, ale i nevěstou Boží. Tělem dosud nenalezeným, ale modlitbou nalezenou, klášterem spáleným, klášterem v nebesích, kde věčné klarisky věčnému Ženichu zpívají chvály. Je pannou opatrnou a moudrou se stále rozžehnutou lampou. To všechno je svatá Anežka Přemyslovna, tím světlem a leskem naší země.

Co dalšího bychom o ní mohli ještě říct? Zkusme přemýšlet nad tím, že snad ona je tou pomocí rychlou a výbornou, ona je slovem konejšivým, když chudoba tlačí na duši i na těle. Je holubičkou nad domy pobořenými, je láskou k žebrákům, o které nikdo, nikdo už nepečuje. Ona je posledním veršem našich litanií, spánkem klidným, pohodou těžce vykoupenou, bolestí odměněnou, ona je veškerou naší láskou k trpícím chudým země.

Snad v poslední době jsme si poněkud více uvědomili lásku k naší české zemi, posvěcenou životem a modlitbami tolika svatých. Jakou to krásnou zemi v srdci Evropy nám dal Pán Bůh. Skoro to býval zemský ráj na pohled. A na nás, drazí křesťané, bude záležet, jestli jím zase bude. Na jejím začátku stojí kníže svatý Václav. Jak jej máme rádi a jak on má rád nás. Přece každý den se na nás dívá s mečem ve vlastním probodeném srdci. Ta jeho láska nás oblažuje a dělá lepšími. A svatý Václav se ze svého koně dívá na nás s láskou, a proto je naší

pýchou a slávou. Jako nedrahocennější květ vypučel z Boží země české, krví zalil její úrodnost a přijal ji v léno nehynoucí, on vazal Panny Marie nejvěrnější. Bdí nad námi a my voláme, aby nás smířil a sjednotil. Aby přišel a vzkřísil nás k výbornosti bývalé. Svatý Václav, síla a zbroj naše všechna.

A svatý Vojtěch se nás ptá, jestli jsme na něho nezapomněli. Ale jak bychom v této chvíli, kdy se zase vracíme do dějin Evropy, a dějiny se vrací k nám, jak bychom mohli na tebe svatý Vojtěchu zapomenout? Vždyť ty jsi slzami našich bolestí a svíravým smutkem naším. Ty, jako duha přelíbezná, se kleneš nad českým královstvím, záruka pokoje, když sám jsi byl z této země třikrát vyhnáný. Jsi naší cestou trnitou z bludů a ze tmy. Ty neseš naše srdce a nikdo jiný z našich patronů by je už neunesl. Ty jsi věčný nositel kříže do naší vlasti, ty jsi naším osudem a pravdou naší.

Tak jsme si drazí bratři a sestry spolu zavzpomínali a pochválili naše světce. A žijme tak, aby oni mohli pochválit nás. Žijme a starejme se, aby náš život byl hodný života, mějme se v úctě a lásce, abychom od svatého přijímání odcházeli lepší. To je náš pokrm života a bez něho budeme chudí na duši. Totiž dneska nám tu ještě někdo jiný říká: "Já vás mám rád." Když umíral Kristus Král, volal ne z plyšového trůnu se zlatou korunou na hlavě, ale z krví zbroceného kříže s trnovou korunou na hlavě to toužebné "Žízním." Je pravda, žíznil po nápoji, ale ještě více žíznil po lidských duších. Jeho ruce byly rozpřaženy, jakoby chtěly obejmout celý svět. A nechal si je přibít na kříž, aby nás objímal na věky. A tento výkřik Pána Ježíše se opakuje dějinami stále a stále. I z křížů 21. století slyšíme jeho toužebné: "Žízním. Žízním po vašich duších, po vaší spáse, po vaší věčné radosti." Takového máme Krále! Líbí se nám? Jestli ano, tak se ho držme. Jestli ano, tak ho následujme, tak jako on umírající s krví v ústech odpustil svým viníkům. Když i my definitivně a jednou provždy odpustíme našim viníkům všechno, potom jsme zde v tomto kostele na správné adrese a na správném místě.